

Allt är inte Gud som Glimmar - Kapitel 4

[Spara som PDF](#)

Lyssna till bokens Kapitel 4 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till [Kapitel 5 -->](#)

(Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

Guds tro

Essek W Kenyon

Här och var i Kenyons böcker möter man uttrycket: "God is a faith God". Ordagrant betyder det: "Gud är en tros-Gud". Och detta är ju mycket bibliskt. Jesus är trons upphovsman och fullkomnare. Först när man mött uttrycket många gånger börjar man reagera. Ty man upptäcker med tiden att också här har det gått en ny betydelse i ordet.

När Jesus i fullkomlig trohet mot Fadern lät sig dödas och alltså visade att inget kunde få honom att överge troheten, så led upproriskheten i oss alla ett avgörande nederlag (jfr Rom 8:3, 2 Kor 5:14-15). För oss öppnar det en möjlighet till omvändelse från synden. "Gud är trofast även om vi är trolösa, ty han kan inte förneka sig själv", skriver Paulus.

När Kenyon talar om Gud som en trons Gud, så är det dock aldrig på tal om Guds trofasthet. I regel brukar Kenyon i stället tala om hur Gud skapade universum. Det sägs nämligen att Gud gjorde detta "i tro".

Gud skapade genom att tala. Vad var det enligt Kenyon som gjorde att skapelsen uppstod genom Guds blotta ord? Jo, det fanns en trons kraft i de ord Gud

uttalade, därför blev allt till. Gud talade "i tro". Det gör Gud alltid, säger Kenyon, för Gud är en tros-Gud. Han kan kalla på det som inte är till som om det vore till - och då blir det till. Utan skriftbevis säger man, att detta beror på att Gud talar i tro.

Tron - även "Guds tro" - anses nämligen verka genom att sätta "andliga naturlagar" i rörelse. Skapelsen blev alltså inte till för att det var Gud som talade. Den uppstod genom att Gud talade "i tro". Och Gud är alltså inte mera Gud än att han själv är underordnad "trons naturlag"! Ibland får man också höra, att även syndare kan använda trons naturlag för att vinna seger. Tron blir då en "kraft" som alltså inte ens behöver ha med rättfärdighet att göra.

Nästa steg i tankekedjan kommer direkt. Kenyon förklarar, att vi kan också tala i tro - precis på samma sätt som Gud. Det vi talar "utifrån vår rättfärdiga och fullkomliga ande" det talar vi i tro. När vi gör det blir våra ord skapande på samma sätt som Guds ord, säger Kenyon. Ty han menar ju att vi redan är som Gud genom pånyttfödelsen, och om vi bara yttrar oss i den egenskapen, så har våra ord denna förmåga.

Tron har då övergått från att vara ett uttryck för ömsesidig trohet och tillit till att bli en magisk kraft och en sorts makt. När vi begagnar den så behöver den inte gå omvägen om Guds person för att verka. Den spelar på samma andliga naturlag som Gud spelade på när han gjorde universum - sägs det. Tron har då upphört att vara ett uttryck för vår gudsrelation. Den har i stället gått över gränsen till magi.

Flytta berg

I Kenneth Hagins förkunnelse återkommer denna syn på trons natur mycket ofta. Nästan alltid är det orden i Mark 11:20-24 som utgör textunderlag. Låt oss läsa dem och begrunda.

"När de tidigt nästa morgon gick vägen fram, fick de se att fikonsträdet var förtorkat ända från roten. Då mindes Petrus, och han sade: Rabbi, se! Fikonsträdet som du förbannade har vissnat! Jesus svarade och sade till dem: Ni skall tro på Gud! Sannerligen, jag säger er: Om någon säger till det här berget: Lyft dig upp och kasta dig i havet! och inte tvivlar i sitt hjärta utan tror att det skall ske som han säger, då sker det så. Därför säger jag er: Allt vad ni ber om i era böner, det skall ni tro att ni redan har. Då skall ni få det."

Vad hade hänt? Jesus hade gått förbi trädet några dagar före påsken det år han togs till fånga. Han hade sökt frukt på trädet men inte hittat någon. Det var vår och inte höst. Då förbannade Jesus trädet och gick vidare. Många tycker att detta är en konstig berättelse. Hade Jesus dåliga kunskaper i biologi? Eller hade han dåligt humör? Visar inte denna händelse att talet om hans rättfärdighet var överdrivet?

Nej, inte alls. Fikonträdet står som en symbol i Skriften för Israels folk. Jesus säger själv, att när fikonsträdet (=Israel) skjuter knopp då kan vi veta att sommaren (=Jesu återkomst) är nära. Fikonträdets stam och krona förtorkades och judarna spreds ut över jorden. Men ur stubben (Jes 6:13) eller den avhuggna stammen skall det skjuta upp ett rotskott som skall bära den frukt som folket inte bar när Jesus kom första gången. När Jesus berättade liknelsen om fikonsträdet (Luk 13:1-9) som trädgårdsmästaren ville gödsla ännu ett år, så är det rimligt att tänka att Jesus sade detta ett år före sin egen död.

När Jesus talade till fikonsträdet, så var det en unik symbolhandling. Den ingick i Faderns plan för världshistorien. Jesus talade "i tro", det vill säga i trohet mot Fadern. Och han undervisade lärjungarna om att när de på samma vis i trohet talar det som Fadern vill ha sagt just där och då ("Ni skall tro på Gud.."), så är inget omöjligt. Gud kan leda den troende till handlingar som går utöver det "naturliga".

Hur märker man vad Fadern vill? Genom att det föds en trons visshet och trygghet i ens inre. I människan föds då Guds vilja i form av tro.

I trosrörelsen tolkar man denna text som en instruktion i konsten att göra de mirakler som vi själva väljer. Kalla bara "i tro" på det som inte finns till som om det fanns till, så blir det till, menar man. Alltså är det "bara" frågan om "tro" som avgör om du helt skall kunna överträda naturlagarna efter eget gottfinnande. Om du alltså har förstått "trons naturlag" - säger man - så kan du med den sätta alla andra naturlagar ur spel.

Frestad till mirakler

När Jesus blivit döpt i Jordan leddes han av Anden ut i öknen för att frestas av djävulen (Matt 4:1). Denna frestelse är parallell till Adams frestelse i lustgården. Jesus skulle nu klara det Adam inte klarade.

Adam frestades till att försöka "bli som Gud". Därför kommer nu Satan och säger sitt: "Om du är Guds Son..." Vad bestod frestelsen i? I två fall av tre bestod den i mirakler som Fadern inte gett klartecken till. Jesus säger det också med orden "att människan skall leva av de ord som utgår från Guds mun". När djävulen ville fresta Jesus att hoppa från tempelmuren använde han ett bibelord. Jesus avvisade den frestelsen med ett annat bibelord.

Det är helt sant att Gud har lovat att änglarna skall bära oss. Men han har inte lovat att de skall göra det när vi självsvåldigt vandrar på egna vägar. När vi i trohet gör hans vilja får vi dela Kristi lidanden. Då kommer änglarna oss till hjälp på samma sätt som en ängel styrkte Jesus i Getsemane.

Bekänna Guds löften

Naturligtvis säger trosrörelsens ledare, att vi inte kan göra mirakler mot Guds vilja. Men hur kan man veta vilka mirakler Gud vill skall ske? Jo, det läser man om i Bibeln. Där står alla Guds löften.

Önskar du något, så letar du upp ett löfte som motsvarar det du vill ha. Sedan bekänner du det löftet tills du har fått vad du önskade. Hittar du inget annat löfte kan du alltid ta orden ur psalm 23: "...mig skall inget fattas." Vad du än önskar dig kan du sedan bekänna att du redan fått det i din ande, och talet om att leta efter löften blir därför i praktiken ett skenfäkteri. Det går alltid att hitta ett "ord att stå på".

Guds vilja står i hans ord och du är rättfärdig i din ande, säger Kenyon. Därför fungerar det. Du talar i tro precis som Gud gjorde när han skapade världen. Ordets löfte föder tro och du talar ut tron. Kenyon använder här ett ganska avslöjande uttryck. Han säger att vi skall "använda Ordet". Är det liktydigt med att Gud använder oss? Vem är det som bestämmer?

Det värsta är att det var ju precis så här djävulen försökte få Jesus att tänka och göra.

Var ligger felet? Jo, det ligger i tanken att Gud skulle vara så bunden av sitt eget ord, att han alltid måste uppfylla alla sina löften (i praktiken = alla våra önskningar) oavsett hur den yttre situationen ser ut. Kan jag hitta ett löfte om ekonomisk hjälp, sägs det ibland att jag kan "tro in" pengar med det löftet oavsett vad jag skall använda pengarna till. Jag behöver inte fråga om lov för just det speciella tillfället.

Varför behöver jag inte fråga? Jo, jag är ju redan fullkomligt rättfärdig i min ande. Eftersom jag bekänner löftet med min ande, så skall det ju inte finnas plats för orättfärdighet. Varför skulle jag då fråga? Dessutom är det ju inte Gud som verkar utan den trons naturlag som även Gud själv var tvungen att rätta sig efter.

Troheten sätts ur spel

Om tron är en kraft som den troende kan använda på samma sätt som Gud skulle använda sin "troskraft", så har man i praktiken gjort Guds ledning över våra liv till en omöjlighet. Om jag kan göra vilka under jag vill bara jag hittar ett bibelord (och ett sådant finns alltid), så är jag inte längre beroende av Andens dagliga ledning.

Anden blir i stället ofta nog den som får vara med och förverkliga min vilja.

Det som Kenyon kallar tro sätter alltså troheten ur spel. Om nu trons grund är troheten, blir följden till sist att man hamnar i otro om man tar Kenyons trosundervisning på allvar!

Ibland ser man detta i form av en märklig förljugenhet. Man kan möta människor som talar om det som inte finns till som om det fanns till. De som lyssnar tror då lätt att detta också verkligen skulle finnas till, men det gör det inte alltid. Gränsen mellan sanning och lögn suddas ut genom tekniken att bekänna.

Om du möter en person som talar om sin stora församling med tillhörande videosatelliter, så bör du kolla om församlingen och satelliterna verkligen finns eller om de bara existerar i personens "ande". Personer som vittnar om ett helande efter ett helandemöte kan ha blivit friska. Men det kan också hända, att de bara bekänner i tro. Man kan inte veta vilket, om man inte får undersöka.

Sammanfattning

När Kenyon definierar tron som en kraft snarare än som en trohet mot Gud, så får åhörarna en extrem beslutsamhet och handlingsförmåga. Trosrörelsen ger därför upphov till massor av initiativ. Bortblåst är det mesta av det tidigare provandet av Guds vilja och av egna motiv. Sådant leder ju bara till självfördömelse. I praktiken går därför denna handlingskraft lätt över i ren självsvåldighet.

Följden blir också att många rusar iväg och gör saker "i tro" som slutar med en krasch och när man kraschar måste ju förklaringen vara att man inte "stod i tro", som det heter. Då har man sig själv att skylla, och det är inte alltid man då möter så stor barmhärtighet. Jämsides med entusiasmen och den extrema

handlingskraften ser man därför också förvirring, modlöshet och ångest. Det är inte säkert att en utomstående ser så mycket av detta. Man kan ju inte tala om sin ångest utan att mista munnens bekännelse av en fullkomlig rättfärdighet och ett fullbordat helande.

[Till Kapitel 5 ->](#)

[←- Till Kapitel 3](#)

[←- Till Innehållsförteckning](#)